

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa [...] Związku Zawodowego w W.

przeciwko Politechnice [...]

o wynagrodzenie, zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych, świadczenia socjalne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia strony

powodowej od wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 6 marca 2008 r., sygn. akt II PK192/07,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W imieniu powoda – [...] Związku Zawodowego w W. została wniesiona skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., sygn. akt II PK 192/07, mocą którego uchylono wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] i przekazano temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Skargę oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem, a mianowicie art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k. p. c. w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, polegające na nieodrżuceniu skargi kasacyjnej strony

pozwanej – Politechniki od wyroku Sądu drugiej instancji mimo jej nienależytego opłacenia. W uzasadnieniu wskazano, że wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w sprawie, w której wartość przedmiotu sporu w pierwszej instancji przewyższała kwotę 50.000 złotych. W takiej sytuacji, zgodnie z 35 ust. 1 w związku z art. 13 i art. 18 ust. 2 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należy pobrać od skargi kasacyjnej opłatę stosunkową obliczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia. Tymczasem strona skarżąca uiściła jedynie opłatę podstawową w wysokości 30 złotych, co powinno skutkować odrzuceniem skargi kasacyjnej w myśl art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c. Przyjmując skargę kasacyjną do rozpoznania a następnie uchylając zaskarżony wyrok i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania w drugiej instancji, Sąd Najwyższy otworzył drogę dalszego postępowania, w tym drogę dochodzenia przez pozwaną zwrotu spełnionego na rzecz pracownika świadczenia w kwocie 33.507,87 złotych wraz z odsetkami oraz wygenerował po jego stronie dalsze koszty procesu w wysokości 5.400 złotych. Wyrok Sądu Najwyższego jest prawomocny i nie podlegał wzruszeniu w drodze innych środków prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Skarga o stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wprowadzona do Kodeksu postępowania cywilnego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 13, poz. 98) w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz uregulowaniami zawartymi w art. 417 - 417² i art. 421 k.c., jest samodzielny, autonomiczny instrumentem badania legalności działalności jurysdykcyjnej sądów powszechnych, służącym osobie zamierzającej dochodzić od Skarbu Państwa wynagrodzenia szkody wyrządzonej działaniami władzy publicznej (art. 77 ust. 1 Konstytucji).

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z przytoczonego uregulowania jednoznacznie wynika, że skarga przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a więc zasadniczo - w postępowaniu procesowym - od wyroku sądu okręgowego (działającego jako sąd drugiej instancji) albo od wyroku sądu apelacyjnego, jeżeli wyroki te kończą postępowanie w sprawie. Nie przysługuje zatem - a contrario - od wyroku Sądu Najwyższego. Wniosek taki wynika nie tylko z wykładni art. 424¹ § 1 k.p.c., ale jednoznacznie i bez jakichkolwiek wątpliwości z treści art. 424¹ § 3 k.p.c., zgodnie z którym od orzeczeń sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga nie przysługuje; w takich wypadkach orzeczenie Sądu Najwyższego traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.

W rozpoznawanej sprawie skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zaskarżono wyrok Sądu Najwyższego wydany w następstwie uwzględnienia skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Nie jest możliwe ani dopuszczalne kwestionowanie zgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Najwyższego na drodze postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta służy kontroli zgodności z prawem tych orzeczeń sądów drugiej instancji (wyjątkowo - orzeczeń sądów pierwszej instancji - art. 424¹ § 2 k.p.c.), których nie można było poddać kontroli przez wniesienie innych środków prawnych, w tym zwłaszcza skargi kasacyjnej (poprzednio kasacji). Skarga ta - podobnie jak skarga kasacyjna - nie przysługuje natomiast od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy.

Skarga wniesiona w imieniu powoda jest zatem niedopuszczalna, co wynika wprost z treści art. 424¹ § 3 k.p.c., i jako taka podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.